

RENKLER imparatoru

Serdar Uslu

Sıradışı Bir Pazar

“İki yüz elli gram tuzsuz tereyağı, bir kalıp tam yağlı inek peyniri, iki demet maydanoz, beş adet yumurta...”

Doğan annesinin sipariş ettiği kahvaltılıkları aklından geçirerek, iki sokak ötedeki mahalle marketine doğru yürümekteydi. On altısına yeni basmış, esmer, uzun boylu bir gençti. Etrafındakilerin uyarılarına rağmen daima kambur durur, siyahtan başka renk giymez, her sabah aynanın karşısında dakikalarca saçlarıyla uğraştığı hâlde başına bere geçirmeden asla dışarı çıkmazdı. Dükkânın kapısından içeri dalıp sabun ve bisküvi kokulu raflar arasında dalgın dalgın dolaşmaya koyulduğunda, sıradan bir pazar gününün bungalığı vardı üzerinde.

“İki yüz elli gram tuzsuz tereyağı, bir kalıp tam yağlı inek peyniri, reçel... Reçel var mıydı?”

Siparişlerin üstüne tek tek çizgi çektikten sonra yumurta reyonunun önünde dikildi. Tavandan sarkan spot lambaların etkisiyle gözleri kamaşmış, dikkati biraz dağılmış olsa da elindeki poşete ne koyacağını gayet iyi hatırlıyordu, “...veee beş adet yumurta!”

Kasaya yönelip aldıklarının parasını ödedi ve kendisini bekleyen uzun, sıkıcı tatil gününün hakkından gelmek üzere evinin yolunu tuttu. Başını paltosuna gömmüş, ellerini ceplerine sokmuş, aceleyle koşturuyordu kaldırımlarda.

Evlerinin bulunduğu sokağın başına ulaştığında, oturduğu apartmanın ardındaki tepede bulunan taş konağı hayran bakışlarla seyretti ve hayata atılmanın arifesindeki her Türk erkeği gibi, “Şöyle bir evim olsun, başka bir şey istemem!” diye içinden geçirmeyi ihmal etmedi.

İstanbul Boğazı’nın Anadolu yakasındaki yüksek bir tepenin yamacına kurulmuş küçük, şirin bir mahallede yaşıyordu Doğan. Dışarıdan gelenlerde ıssız bir yer olduğu izlenimini uyandırsa da günün her saati hareketli olan çarşısı, cıvıl cıvıl ilk ve ortaokulları, tam teşekküllü sağlık ocağı, hatta dört yıldızlı butik oteliyle dingin ve keyifli bir hayatın akıp gittiği bu تنها semti ilginç kılan tek şey tepedeki o eski, tarihi konaktı.

Yılların sarı bir yorgan gibi üstünü bürüdüğü, bakımsız bir bahçe içinde yer alan örme taştan bir binaydı burası. Sivri çatılı ön cephesi, ahşap çitlerle çevrili verandası, kağşamış kara panjurlarıyla uzak diyarların afsunlu hayatlarını bir masal esintisi gibi getirip o tepeye kondurmuş gibiydi.

Doğan, tepenin yamacındaki dört katlı bir apartmanın çatı katında annesi ve seksen yaşındaki anneannesiyile kalıyordu. Komiser emeklisi babasını iki yıl önce kaybetmiş, bu beklenmedik vefatın etkisini üzerinden yeni atmıştı. İki yaşlı kadınla aynı yuvayı paylaşmanın getirdiği bilindik sıkıntılardan başka bir derdi yoktu.

Hışım la eve dalıp doğruca mutfağın yolunu tuttu. Elindeki poşeti tezgâha koyarken bir an önce yatağına uzanıp mel mel duvarları seyretmek ve o tarihi konakta bir zamanlar nasıl bir hayatın hüküm sürdüğünü düşlemek dışında bir şey geçirmiyordu içinden. Sonra belki birkaç arkadaşıyla buluşur, sahildeki internet kafede biraz oyun oynardı.

Gelin görün ki poşetten dışarı yuvarlanan tuhaf bir yumurta, planlarını geri dönölmezcesine değıştirdi. Yumurta ampul gibi kıpkırmızı parlıyordu tezgâhın üstünde. Doğan onu gizlice cebine attı ve annesinin pişirdiğı sarmalara sulanmak için ocakta fokur fokur

kaynayan tencerenin başına geçti. Çiğ dolmaları çatalıyla delik deşik ederken kadının vereceği tepkiye kulak kesilmişti.

Beriki poşeti eline alıp içindekileri dikkatle gözden geçirdi. Oğlunun hafızasına güvense de dalgınlığına olan itimadı daha yüksekti. “Beyaz peynir, tereyağı, maydanoooz... Ay, maydanozları da hep en pörsüklerinden seçmiş! Çilek reçeli, yumurtaaa...” Başını poşetten kaldırıp pavkırdı. “Beş tane yumurta al demedim mi sana? Aklın yine bir karış havada.”

“Dört tane al dedin!”

“Oğlum sen niye böyle yapıyorsun? Börekler için sayılı yumurta aldırıyorum. Tarifî var iç harcın. Hemen koş, bir tane daha al! Haydi!”

Doğan ağzına koca bir dolma atıp, “Bir tane eksik kırarsın!” diye geçiştirdi söylenenleri.

“Katı olur yavrum harç! Üşenme! Koş bir tane daha al çabuk! Aaaa!”

“İşim vaaaaaar! Hadi güle güle!”

“Ne işin varmış pazar pazar? Allah’ım, Ya Rab-bim! Ne kadar dikbaşı bir çocuk oldun sen böyle! Kime çektin, anlamıyorum ki!”

Doğan odasına koşturup kapıyı arkasından kilitle-di. Yumurta-yı cebinden çıkardı ve yatağının üzerine

oturup meraklı gözlerle, dikkatle inceledi. Yumurta kaygan ve pürüzsüz bir yüzeye sahip olsa da yaydığı kırmızı ışık dışında hiçbir sıradışı özelliğe sahip değildi.

Bizimki ışığı daha net görebilmek için yumurtayı yorganının altına soktu ama parlaklık artmak yerine iyice azaldı. Onu avucuna alıp şöyle bir tarttı. Cüsesine göre epey ağır bir cisimdi elindeki ve şekil olarak benzese de yumurta ile uzaktan yakından alakası yoktu. Daha ziyade küçük bir gece lambasına benziyordu. Eğer öyleyse üzerinde bir açma-kapama düğmesi olmaması tuhaftı. Belki dokunmaya duyarlı bir sensör düzeneğiyle işliyordu ve düzenek bozulduğu için ışımaya hâlinde takılıp kalmıştı, vesaire, vesaire...

Doğan, yumurtayı gizlice odasına sokmakla bilim kurgu romanlarındakileri aratmayan bir maceraya atıldığını düşünmüş olsa da hevesi çok geçmeden kursağında kalmıştı. Yumurta, yaydığı ışık dışında hiçbir numarası olmayan alabildiğine sıradan bir nesneydi. Bu tür ucuz hediyeliklere hemen her kırtasiyecide rastlamak mümkündü. Bu durum onu hayal kırıklığına uğratmanın yanı sıra biraz rahatlatmamış değildi. Kimse içinde cinlerin perilerin oynadığı ne idüğü belirsiz bir cisimle aynı odada kalmak istemezdi sonuçta.

“Eh! Ne yapalım!” diye düşündü bizimki, “Ben de gece lambası olarak kullanırım onu.”

Yumurtanın yaydığı ışıktan hoşlanmaya başlamıştı. Seksenli yılların retro gece lambalarının nostaljisi vardı ışıgın kıızıllıgında. Doğan seksenlere bayılırdı ve ışıgın yarattığı havadan etkilenmişti. Gün boyu odasından dışarı çıkmadı ve hangi işle uğraşırsa uğraşsın bir gözü hep yumurtasında oldu. Ne olur ne olmazdı! Öyle tekinsiz bir nesneyi kendi hâline bırakmak akıl kârı değildi. Fakat bütün beklentilerine rağmen yumurtada herhangi bir sıradışı durum gözlemlemedi. Ne bir ses, ne de bir kıpırtı... Sadece ortamın aydınlık düzeyine göre yükselip alçalan süreğen, istikrarlı bir ışıma...

Akşamüzeri, alacakaranlıkta yumurtanın yaydığı ışık iyice şiddetlendi. Odanın içi kıızıl bir fanus gibi aydınlandı. Doğan bilgisayarının başında oyuna daldığı için ışıgın pencereden dışarı taşıp, sokağın karşısındaki apartmanların camlarını alevlendirdiğini fark etmedi.

Gece olunca usulca yatağına uzandı. Komodininin üzerinde duran tuhaf, yuvarlak cismin marketteki diğer yumurtalar arasında ne içi olduğunu, neden sürekli kırmızı bir ışık yaydığını ve başka pek çok şeyi düşünürken derin bir uykuya daldı.

Disko Topu

Gördüğü ürkünç düşlerin etkisiyle sabah erkenden sıçradı yatağından. Odanın içi taze gün ışııyla pırıl pırıldı. Telaşla yumurtasını inceledi, akşamki parlaklığından eser kalmadığını görünce yüreği bir nebze de olsa rahatladı. Uykulu gözlerle saatine baktı. Sekiz buçuk! Başka zaman olsa kafayı vurup tekrar uyur ve saat ondan önce de yatağından çıkmazdı ama içinde beliren bir huzursuzluk onu bu kez rahatından etmişti. Üstelik en nefret ettiği güne uyanmıştı: Pazartesi. Ders aralarında üç beş arkadaşla muhabbet etmek dışında hiçbir eğlencesi olmayan boğucu bir gün bekliyordu onu. Daha doğrusu Doğan, öyle olacağını sanıyordu.

Uzun bir okul haftasının sıkıntısı, yüreğindeki te-
dirginlikle birleşince giyinip bir an önce dışarı çıkma-

nın iyi olacağını düşündü. Belki okul öncesi birkaç arkadaşıyla buluşup sahile iner, internet kafeye gelen şu yeni oyunu denerdi.

Üstünü giyerken gözünü yumurtadan bir an olsun alamadı. Onu odasına getirmekle doğru mu yapmıştı? Yumurta başkasına ait olabilirdi. İnsan sağlığı üzerinde zararlı bir etkisi var mıydı acaba? Yaydığı ışınlarla insanları kanser eden şu radyoaktif maddelerden biri miydi yoksa? Salmonella! Evet! Salmonella mıydı o? Hani şu hayvanlardan insanlara bulaşan hastalık? Yok artık! Kuruntunun bu kadarı da fazlaydı.

Odasından çıkarken yumurtaya son bir kez göz attı. Hayır! Hayır! Onu komodinin üzerinde bırakmak doğru olmazdı. Madem yumurtayı gizlice zimmetine geçirmişti, bundan böyle vicdan azabı gibi yanında taşımak zorundaydı. Onu alıp ceketinin iç cebine soktu. Yaydığı ışığın şiddetinin azaldığını görünce içi bir nebze de olsa rahatladı.

“İyi bari!” dedi kendi kendine, “İnşallah okulda başıma bir iş açmaz!”

Ders saatine dek sokaklarda amaçsızca dolaştı, durdu. Okulun geç başlıyor olması ilk kez sinirini bozmuştu. Hayır! Hayır! Ne denli sıkılırsa sıkılsın arkadaşlarıyla buluşmayacak, onlarla internet kafeye uğrayıp yeni gelen oyuna bakmayacaktı. Gereksiz

risklere girmenin anlamı yoktu. Yumurta kendisini her an ele verebilirdi.

Aman Allah'ım! Ne oluyordu ona böyle? Neden bu kadar panik yapmıştı? Altı üstü kırmızı ışıık yayan uyduruk bir hediyelik!

Saat birde okulun bahçesine adımını atar atmaz hiç istemediğı, sevimsiz bir yaygara koptu etrafında. Yakın arkadaşları Ata ile Yaman onu kapının önünde görünce iki yanında bittiler.

“Ne o lan!” diye sordu Ata, “Disko topu mu aldın kendine?”

Kızıl saçlı, çilli suratlı bir çocuktu Ata. Kurduğı müzik grubuyla kafe, restoran tarzı işletmelerde müzik yapmak dışında bir beklentisi yoktu hayattan. Fakat görüştüğü mekân sahipleri sesini duyar duymaz dehşetle irkiliyor, onu başka işlerle uğraşması için yüreklendirmeyi insanlığa karşı boyun borcu sayıyorlardı.

“Ne disko topu yaa?” diye panikledi Doğan.

“Yeme bizi Doğan caaan!” diye araya girdi Yaman. Saçlarını arkadan at kuyruğı gibi bağlayan uzun boylu, iri yarı bir çocuktu. Ata'nın grubunun gitaristliğini yapıyordu. Çaldığı kafa ütöleyici zıngırtılara müzik denebilirse tabii. “Dün akşam senin odanın penceresinden kıpkırmızı bir ışıık yayılıyordu etrafa.”